

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

і Вісник Христової Епіфанії

ЛІТО 2003
A.D. 2003 – A.M. 6132

№ 29

З М І С Т

ОСТАННІ СПОРІДНЕНІ ДІЇ ІЛЛІ ТА ЄЛИСЕЯ <i>Продовження з ТП 28</i>	34
Хронологічна послідовність в 2 Цар. 2:12–14	37
Сім дій Єлисея	38
Ілля і Єлисей Священики і Левити	44
Суд, дозволений після часу	45

«І коли [Агнець] сьому печатку розкрив ...». «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного ... Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє ...: »Ще раз захитаю не тільки землею, але й небом« ... Отож ми, що приймаємо Царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом». «Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою скинією, ... й набув вічне відкуплення».

— Об. 8:1; Євр. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

ОСТАННІ СПОРІДНЕНІ ДІЇ ІЛЛІ ТА ЄЛИСЕЯ

(Еп. Т. 3, 2 розд.; *Продовження з ТП № 28*)

ДОВІДАВШИСЬ, що означає віз, ми звернемо нашу увагу на той факт, що Й.Ф. Рутерфорд говорить, що коні зображують «темні пророцтва», а верхівці — Єзекіїля та Івана. Застановімось на хвилину над цими визначеннями. Під Єзекіїлем та Іваном розуміються обидва автори цих двох книг або самі книги. Якщо він розуміє авторів, то його верхівці мертві і як такі не могли б їхати возом і тому не могли б бути антитипічними верхівцями. З іншого ж боку, під книгами Єзекіїля та Івана ми повинні були б розуміти або їхні пророцтва, або папір, на якому вони були надруковані. Однак, згідно з його визначенням пророцтво Єзекіїля та Івана зображують його «темні» коні й тому його верхівцями мусить бути папір. В обох

випадках його верхівці помилково визначені, оскільки є або мертвими, або паперовими! Нас дивує те, що він не додав Соломона до тих верхівців! Чи через те, що Пісні Соломона не містять «темних пророцтв»? Автор ніколи не визначав, як стверджують Ф. Г. МакГі та Й. Ф. Рутерфорд, коней як «темні пророцтва».

(49) І знову, факти не дозволяють в цьому випадку визнати правдивим таке впорядкування справ Й.Ф. Рутерфордом, що відколи цей великий рух розпочався, VII том почав ділити Церкву (це потрібно для його погляду, що великий рух був першим вдаренням Йордану). Процес поділу розпочався за два місяці до видання наук сьомого тому, яке відбулося близько вересня і викликало тертя між братами. Слабкі початки впливу сьомого тому відзначилися за місяць до великого руху, натомість процес розділення був ініційований в незначній мірі вже 21 червня 1917 р., коли Й.Ф. Рутерфорд звільнив автора від служби в Скинії і намагався відіслати його з Бет-Елу; справа набула вирішального оберту 27 червня у виданні заборони на виконання ним служби, а в його особистому уділі завершилась 27 липня через усунення з Бет-Елу. Таким чином у його випадку процес розлучення тривав цілий місяць.

(50) Розлучення деяких членів родини Бет-Ел, по відношенню до їх особистого уділу в ньому, почалося трохи пізніше, будучи викликане «теперішнім Управлінням», яке спричинило поступовий поділ членів Бет-Елу на дві групи; у вирішальну фазу воно вступило 17 липня, а для великого числа з них було повним в серпні. Справа розлучення в Бет-Ел тривала кілька місяців, виражаючись щодо деяких осіб в коротший термін, а до інших — в довший, аж до завершення процесу. Після усунення членів Ради 17 липня процес розділення почав особливо поширюватися аж до закінчення, перекидаючись з Бет-Елу на братів ззовні і перебігаючи більш-менш швидко в залежності від

Вісник Христової Епіфанії

ISSN 1641-1455

Незалежний релігійний часопис, видаваний
Світським Місійним Рухом «ЕПІФАНІЯ»
4 рази в році (зима, весна, літо, осінь)

Редактор:

Bernard Hedman
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:

Piotr Woźnicki
ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Адреса для переписки:

79071 м. Львів
3-Скнилівський провулок 9

Інша публікація:

Біблейское Знамя и Вестник Христового Царства

Видання на іноземних мовах:

англійська, датська, французька, німецька, польська,
португальська, тамільська, малайлам, каннада

Часопис вільний від впливу яких-небудь визнань, партій, організацій і людських вірувань, зв'язаний з Богом в тій мірі, в якій розуміє Його Слово. Він видається для:

- оборони Парусійної Правди, подаваної Господом за посередництвом «того Раба», як підстави всілякого дальшого розвитку Правди;
- оборони заряджень, статуту і заповіту, також поданих Господом за посередництвом «того Раба»;
- представлення, а також оборони Правди епіфанічно-базилейської, яка розвивається, і становить своєчасний харч для народу Господнього, згідно з Його волею.

Теперішня Правда буде висилатись безплатно тим, котрі про це попросять.

конкретних випадків. З іншого боку, вплив сьомого тому на розлучення був аж до вересня майже незначним. Що стосується впливу сьомого тому на розлучення братів, то ситуація була така: внаслідок контроверсійних висновків, висунутих двома протилежними сторонами, хоча дуже занепокоєні й незадоволені поступованням «теперішнього Управління», багато не були в стані прийняти рішення у виборі становища, яке вони повинні зайняти для їх особистого задоволення. Для більшості з них VII том був засобом, який чинив їх здібними виступати проти «теперішнього Управління», і таким чином вони зайняли становище з тими, котрі не дивлячись на VII том чинили опір в їх діяльності на базі задіяних у гру засад перед публікацією вищезгаданого тому і більш як за два місяці перед тим, як він почав впливати на ситуацію. По цій причині VII том і його зміст не можна вважати окремою частиною сцени, показаної в конях, верхівцях і возі. Він був лише одним з багатьох пропагандистських засобів, вжитий з метою здобуття братів на бік возу Єлисея, але викликав протилежний ефект між значним числом осіб. Отже, безперечно очевидним є те, що розділення почалося перед тим, як VII том почав впливати на ситуацію між людом Божим.

(51) Ми вже дали наше визначення значення возу; а тепер в гармонії з думкою «того Раба», яка стосується символічного значення коней та верхівців, приклади чого ми знаходимо в Вериянському Коментарі по відношенню до Вих. 14:9 та Іс. 31:1, і т.д., подаємо думку, що коні, оскільки зображують доктрини, світські чи релігійні, зображують тут світські доктрини, які здаються правдивими, але насправді не є такими, в які Й.Ф. Рутерфорд «запряг» Товариство. Ці доктрини були наступні: (1) що акціонери можуть встановлювати зобов'язуючі правила для Товариства; (2) що факт керування братом Расселом справами Товариства більш як тридцять років достатній, щоб узаконити те, що кожен президент повинен так чинити; (3) що право вимагає щорічного вибору директорів (закон, що вимагає такого вибору, був прийнятий після надання Товариству законного статусу і містить виразну вигадку,

що устав назад не діє. Отже, він не вимагав, щоб директори вибиралися всупереч постановам статуту. В результаті цей спір Й. Ф. Рутерфорда, а також інші, які на перший погляд виглядають легальним, був цілком нелегальним); (4) що якщо такі щорічні вибори не будуть проведені, то з'являються вакансії в дирекції; (5) що внаслідок цього президент був зобов'язаний заповнити вакантні місця, якщо Рада не зробила цього протягом більш, як тридцяти днів; (6) що жоден з директорів не був усунений; (7) що були заповнені тільки вакантні місця. Отже, є незаперечним фактом те, що Й.Ф. Рутерфорд запряг ці символічні коні до Товариства, яке розуміється тут згідно з другим визначенням, поданим вище.

(52) Верхівці зображують доктринальних вождів, символізують «теперішнє Управління», тобто Й.Ф. Рутерфорда, А.Г. Мак-Міллана та В. І. Ван Амбурга, роль яких полягала на вказуванні напрямку цим нелегальним доктринам; їх керування організацією та її контролювання було показане в тому факті, що верхівці поганяли коней і керували возом. Ця комбінація уявно легальних, але насправді нелегальних доктрин, встановлених «теперішнім Управлінням» і Товариством перед усуненням чотирьох директорів і після їх усунення довела, що під керівництвом цих трьох осіб прийшли болісні досвідчення (вогняні) для обох класів в Церкві. Таким чином ця комбінація з уміщеними в ній пробами несподівано з'явилась перед Церквою; розлилась на братів, поширюючи між ними проби й ділячи їх на дві частини. Яке замішання вона викликала! Всі ті, хто досліджує ці факти в повній справедливості, правді та чесності, розпізнають, що події справді перебігали таким чином влітку 1917 року.

(53) *Це було і тільки це знищило гармонію, яка попередньо існувала між двома класами люду Божого.* В цілому світі ця комбінація змушувала братів стати на бік Товариства WTB & TS (в другому значенні цього слова), наново встановленого, або проти нього, його правил та його володарювання, а також безжалісно роздирала збори один за другим. Не можна заперечити дійсності цих фактів. Ф.Г. МакГі, який протягом кількох місяців

вірив на цю тему так, як автор і тому заявив 29 квітня 1918 р., що буде голосувати, і так дійсно зробив, за відхиленням резолюції, проголосованої Комітетом 23 квітня, яка забороняла своїм членам, під загрозою втрати зв'язку з Комітетом, спеціально навчати предметів зі сфери типів, символів і пророцтв, які не були виявлені «тим Рабом» — а його голосування означало, що автору повинна бути дана можливість діяльності в напрямку: охорони братів від сходження на дорогу падіння разом з Товариством, а також спротивлятися інтерпретації Й.Ф. Рутерфорда на тему Іллі та Єлисея, опублікованій у Вартовій Башті за 15 квітня 1918 р. (Ф.Г. МакГі так вірив, хоча потім покинув таку позицію, про що автор вперше дізнався 27 липня). Він тоді не підкреслив спеціально тієї думки, що хотів відхилення резолюції, щоб не з'явилася дисгармонія в Комітеті на цьому пункті. Також в добрій вірі він не може заперечити того факту, що мир, який панував в Церкві, був знищений вищеописаним способом і, що в більшому масштабі, аніж будь-коли перед тим при кінці Віку, відбувся поділ люду Божого на два класи. Якщо припущення, яке він намагався подати, було правильним, то поділ люду Божого на два класи протягом літа 1917 р. після зруйнування миру, тому що він більше не існував, був би здійснений Номінальним Духовним Ізраїлем (яким чином цей люд, не зорганізований як товариство, міг би бути возом?), провадженим доктриною про Божественне право царів і т.д. Оскільки він пропонує нам «уявну інтерпретацію типів», яка стосується майбутнього й містить думку, що мир не був зруйнований, то цим доводить що його припущення належать до галузі «фантастичних» інтерпретацій і «диких спекуляцій»! В дійсності факти показують, що розділення, яке нищило попередній мир, не було викликане комбінацією такого роду, але що ми мусимо жити в період, який настає після розділення, типічно показаного в розлученні двох пророків; його згадка, що вищеподане тлумачення коней, верхівців та возу є смішним, ніяк не збиває фактів. Бо факти показують, що, власне, таким чином був зірваний мир і єдність, які попередньо існували, а замість них наступили незгода

й розділення; тому ми дозволяємо собі звернути увагу на те, що це тільки Ф. Г. МакГі вважає, що наша інтерпретація є смішною. Вияснене тут досвідчення не було смішним, але дуже прикрим і болісним, про що знають всі, хто знає ті події.

(54) Пригадуємо, що наш дорогий Пастор сказав нам, що розділення Іллі та Єлисея не буде пов'язане з розбіжністю в сфері *релігійних доктрин* і, звичайно, ми в гармонії з цим освідченням стверджуємо, що виконані факти підтверджують правильність цього пояснення. З розділенням були пов'язані справи порядку, прав і правил. Легкий натяк на тертя між пророками міститься в слові *парад*, перекладеному в 2 Цар. 2:11 на: *розлучили їх одного від одного*, а це слово, визначене в найкращому гебрайському словнику Гесенія на 688 стор., 1 кол., 2 абз., видання Багстера, означає: *розлучити через розлам*. Причина того, що тип не подає виразно непорозуміння між загалом люду Божого під час й після розділення, міститься в різних міркуваннях: по-перше, розділення приятелів в результаті проби саме собою містить особисті різниці; а по-друге, йшлося про те, щоб показати, що вина не лежала на загалі люду Божого, але на окремих особах, зображених у верхівцях, які розв'язали заворушення між багатьма. Ми також не повинні припускати, що верхівці не були частиною люду Божого, бо вислів «возе Ізраїлів та верхівці його» містить в собі таке значення. Ми скоріше думаємо, що вони показані окремо від Іллі та Єлисея з метою зображення того факту, що «теперішнє управління» в його стосунках з Радою і загальною працею не зберегло миру та єдності, які були «відпочинком» люду Божого взагалі. Ми побоюємось, що вони шукали інших речей, які цікавили їх більше, аніж добро Сіону.

(55) Тут потрібно повторити попереднє зауваження: розділення Іллі від Єлисея, Ілля був взятий [*лаках*] від Єлисея, що було зроблено возом, який в'їхав між ними, перед взяттям Іллі у вихрі. Потрібно добре запам'ятати значення гебрайського слова *лаках*: «взятий» і не мішати зі значенням гебрайського слова *насааг* — «взятий вгору», якщо ми хочемо ясно зрозуміти цей предмет, бо віз, який проїхав між ними, забрав Іллю

далеко від Єлисея, як в антитипі Мале Стадо було взяте далеко від Великої Громади через Товариство, яке стало між ними. Це, і тільки це, потрібно розуміти під взяттям Іллі від Єлисея.

ХРОНОЛОГІЧНА ПОСЛІДОВНІСТЬ В 2 Цар. 2:12-14

(56) Досвідчення з вихром наступило в типі після досвідчення розділення пророків через віз. Як ми всі того свідомі, «той Раб» вчив, що досвідчення з вихром зображує залишення Церквою землі. Це було розважене згідно з подіями антитипу; *хронологічна послідовність* подій в історії, яка представляє дії Іллі та Єлисея в 2 Цар. 2:12-14, не є замірена для представлення послідовності подій в антитипі; скоріше, згідно з процедурою, яка часто застосовується в Біблії, все, що було сказано про Іллю, *охоплювало цілу послідовність подій*, перш ніж були повністю описані дії Єлисея, *не дивлячись на хронологічну послідовність подій в антитипі*, в якому хронологічна послідовність подій відрізняється від типічної. Згідно з цим ми розуміємо, що в антитипі проходить якась кількість років між розділенням Малого Стада від Великої Громади та залишенням Малим Стадом цього світу. Під час цієї перерви сталися події, які були не лише антитипом дій Єлисея, описаних в 12-14 віршах, але також дій, які він виконував пізніше. Господь без сумніву влаштував справи таким неочікуваним чином з метою укриття думки аж до моменту, який наступив після виконання, щоб під час виконання серця всіх були повніше випробувані. Ці досвідчення виповнилися.

(57) Господь *часто переставляє порядок послідовності подій, щоб приховати думку*, як всі ми знаємо, напр. (1) в доктринальному контексті, Рим. 8:30, 6 Том, 187 стор., 1 абз.; (2) в пророчому контексті, Йоїл 3:1, 2, 5 Том, 168 стор., 2 абз. і в нотатці, приведеній «тим Рабом» як приклади такої перестановки. (В останньому уривку Господь описує найперше реституційні благословення, а потім благословення Віку Євангелії таким чином, що думка залишилася неясною майже до повного виконання частини пророцтва, поданої в іншому місці і перед тим, як було зрозуміло, що перша частина виконається

пізніше); і (3) в вартому уваги і добре знаному типічному контексті Лев. 16:15-22. Тут Бог, незважаючи на хронологічний порядок подій, який повинен мати місце в антитипі, повністю описує одну серію подій за іншою, не змішуючи в типічному представленні обох серій подій таким чином, який би міг ясно зазначити хронологічний порядок їх реалізації в антитипі, наприклад, (1) Господній Козел спочатку посвячений, а (2) його кров'ю покроплена Ублагальня; тоді (3) відбувається процедура з Козлом Азазеля. В антитипі все, що робилося з Козлом Азазеля після його прив'язання до дверей і кидання жеребка на обох козлів, *виконається перед кропленням Ублагальні кров'ю Господнього Козла*. Ми про це знаємо, тому що всі члени Великої Громади мусять померти перед кропленням антитипічної Ублагальні кров'ю антитипічного козла, тобто перед тим, як Христос з'явиться перед Богом з метою здійснення примирення за світ. Бо якби Христос з'явився перед Богом з метою здійснення примирення на користь світу перед тим, як ціла Велика Громада померла б, тоді ті члени Великої Громади, які б ще залишались в тілі, втратили б прикриття крові антитипічного Бичка, а внаслідок цього пішли б на Другу Смерть; бо Велика Громада є «домом» антитипічного Аарона, за який (так добре, як «за себе») тобто тіло антитипічного Аарона, останній чинить примирення через приписання заслуги антитипічного Бичка. Тому що Христос не може отримати з рук Божественної справедливості, в формі звільнення, приписаної заслуги з метою її застосування на користь світу, доки всі, хто знаходиться під прикриттям цієї приписаної заслуги, не будуть випроваджені з неї Первосвящеником. Мале Стадо виходить з-під цієї заслуги через повне довершення своєї жертвовної Смерті, а Велика Громада — через повне довершення своєї примусової смерті. Отже тут ми маємо цілком подібну справу до справи типу Іллі та Єлисея, яка є предметом нашої дискусії. Подібно до того, як дії, які стосуються Господнього Козла, були повністю довершені перед тим, як виконалися досвідчення Козла Азазеля, і це не дивлячись на те, що антитипічний Козел Азазеля доповнює свої досвідчення перед

представленням крові антитипічного Господнього Козла на Ублагальні, так само і в випадку Іллі, в 2 Цар. 2:11–14, події були укомплектовані перед тим, як розпочалися події, які стосувались Єлисея. Але ми подамо ясніший доказ того, що в антитипі всі події, описані в 2 Цар. 2:12–14, відбулися у випадку антитипічного Єлисея *після* розділення Малого Стада від Великої Громади, але *перед* тим, як Мале Стадо було забране до неба. Таким чином події, типічно представлені в 2 Цар. 2:12–14, реалізуються в період часу між цими двома антитипічними подіями.

СІМ ДІЙ ЄЛИСЕЯ

(58) Перед тим, як ми подамо ці докази, з метою роз'яснення нашого розуміння потрібно описати сім дій Єлисея під час розділення та після розділення, а потім представимо докази того, що настала часова перерва між розділенням Малого Стада та Великої Громади з одного боку та залишенням Малого Стадом цієї землі — з іншого боку: під час цієї перерви відбулися події, типічно представлені в 2 Цар. 2:12–14. Перша деталь звіту про Єлисея така: «а Єлисей *це* бачив». Найперше звернемо увагу на те, що «це» в цьому виразі подане курсивом, що доводить, що в гебрайському тексті немає відповідного слова і, що воно було вжито перекладачами з метою вираження такої думки, яка згідно їх припущення була відповідником гебрайського слова. Ми віримо, що Господь намірено дозволив невміщення властивого слова, щоб приховати відповідну думку аж до властивого часу, як напр. Він часто чинив в 1 Кор. 15 в варті уваги віршах 21, 23, 47, 48. Згідно з нашим розумінням повинно бути вжите слово *його*, тобто Іллю; а слово *бачив* повинне бути передане словом *визнавав*, тому що таке саме є значення слова «побачиш» (*faax*) в 2 Цар. 2:10: «якщо ти побачиш [визнаєш] мене, *що* буду взятий від тебе». Ми можемо зауважити, що в англійській версії цього віршу слова «що буду» також виділені курсивом; таким чином вміщені вони не мають відповідних слів в гебрайському тексті. В гармонії з виясненням цього віршу, поданим вище нашим Пастором, ми думаємо, що цей уривок

повинен бути скомплектований так: «якщо ти мене визнаєш *аж до часу і в час, коли я буду* взятий від тебе». Ми запрошуємо наших читачів знову перечитати наше представлення цього віршу і докази, подані в поясненні слова *faax*, яке у вищеподаному уривку означає *визнати*. Якщо ми запам'ятаємо думку, що те, що Ілля сказав до Єлисея (2 Цар. 2:10), було умовою, яку останній повинен був виконати для отримання благословень, зосереджених в уряді наступника Іллі, то побачимо, як було властивим, щоб наш Господь звернув увагу на той факт, що Єлисей виконав цю умову, тобто визнав Іллю аж до і в час розділення, і тому цей факт поданий нашим Господом *як історичний факт*, що Єлисей виконав необхідну умову, щоб отримати жадані благословенства і щоб *підкреслити власність* Єлисея, який отримує бажаний уряд з пов'язаними з ним благословенствами.

(59) Позаобраз з впевненістю вказує на те, що цей обрис типу виконався в досвідченнях, даних для кожної особи в процесі розлучення. В кожному випадку, перед тим, як розлам став виконаним фактом, тобто в період, який попереджував процес розділення, клас Єлисея визнавав відлучених братів, а це означає, що члени цього класу визнавали, симпатизували і співпрацювали з ними з запалом, який зменшувався під час тривання процесу розлучення. Коли розлучення виконалося, тоді визнання в кожному індивідуальному випадку було відняте від них. Таке визнання показане також в викрику Єлисея: «Батьку мій, Батьку мій!» Автор пізніше подасть своє досвідчення з Й.Ф. Рутерфордом як ілюстрацію загальних досвідчень, які розлучали братів від приятелів Товариства, показуючи, що коли процес розлучення закінчився, визнання було повністю відняте. Між 27 червня та 27 липня Й.Ф. Р. та автор кілька разів розмовляли між собою по-братерськи і принаймні у двох випадках молилися, обіймалися й запевнювали один одного про взаємну довіру як до дітей Божих. Й.Ф. Р. в цей період часто звертався до автора з питаннями, які стосувалися біблійних загадок, а за столом в Бет-Ел в присутності родини звертався за порадою в деяких

справах. Те ж саме відбувалося в зв'язку з досвідченнями інших членів родини Бет-Ел, які залишилися з Товариством. Крім того, прояви визнання були здійснені Й.Ф. Р. між 18 і 24 липня, коли автор шукав нагоди посередництва між ним та викиненими директорами. Після того, як автор подав думку (24 липня), яка вказувала на те, що для досягнення примирення необхідно прийняти чотирьох викинутих братів на становища директорів, а для майбутнього миру й безпеки і також згідної з ним співпраці — двох інших братів як виконавчого комітету в справах Товариства, Й.Ф. Рутерфорд вкінці-кінців твердо спротивився автору, вилучаючи його з Бет-Ел через три дні. Таким чином від 27 червня по 27 липня Й.Ф. Р. кілька разів визнавав автора членом антитипичного Іллі. Кожен з відлучених братів, безсумнівно, пригадає собі досвідчення з приятелями Товариства, які він пережив в процесі свого відлучення, подібно до досвідчень автора з Й.Ф. Рутерфордом, які тривали від 27 червня по 27 липня. Багато хто з приятелів Товариства, безсумнівно, пригадають собі також, що займали становища по відношенню до братів, які відокремлювалися, подібні до того, яке зайняв Й.Ф. Рутерфорд по відношенню до автора. Такими були антитипичні дії.

(60) Другою річчю, вчиненою Єлисеєм під час розлучення, був його вигук: «Батьку мій, батьку мій, возе ізраїлів та верхівці його!» Першою думкою, яка міститься у вигуку Єлисея, було: «Батьку мій, батьку мій!», що означає, що Єлисей бачив (визнавав) його (Іллю). Визнання автора Й.Ф. Рутерфордом є антитипом вигуку «Батьку мій, батьку мій!». Однак, вираз «Батьку мій, батьку мій!» містить в собі більш, ніж таке визнання. Він додатково означає також вираження здивування, жалю та дискусій і є типом здивування, жалю та смутку, які відчули і виразили приятелі Товариства, а також дискусій і дій, які вказували на те, що ті, хто їх залишив, були вождями («батько» означає тут «вождь») Церкви і що діяли в поганій спосіб (згідно з їх помилковим розумінням), який впроваджував тих братів, які відокремлювалися, в неласку Господа. Звичайно, всі приятелі Товариства визнають, що виразили

таке здивування, відчули такий жаль і великі дискусії з тзв. «опозицією» під час процесу розлучення.

(61) Другою думкою, яка міститься у вигуку Єлисея, було: «Возе Ізраїлів», що означає організацію, яка належала людові Божому, тобто WTB & TS. Чи було щось таке, що чинили тоді оборонці «теперішнього управління», що могло бути відповідником вигуку Єлисея: «Возе Ізраїлів»? Цей обрис типу зображує таке визнання, здивування, жаль і дискусію серед лояльних прихильників Товариства. Звичайно, прихильники Товариства були здивовані і засмучені тогочасним станом, а також справами Товариства, дискутуючи та визнаючи організацію люду Божого за «Віз Ізраїлів», а тим самим кликали: «Товариство! Товариство! Товариство! Канал! Канал! Канал! Ми мусимо стояти за Товариство в його пробах! Мусимо бути лояльними по відношенню до Товариства, оскільки воно є каналом. Не дивлячись на зло, яке поповнили вожді Товариства, ми мусимо пам'ятати, що Товариство є Каналом! З цього опису всі зрозуміють, що події, які розпочалися влітку 1917 року, були пов'язані із здивуванням і смутком, а також дискусіями на тему визнання Товариства, що добре зілюстроване в окрику Єлисея «Возе Ізраїлів».

(62) Третя думка вигуку Єлисея міститься в словах: «та верхівці його!» Верхівці зображують вождів доктрин, світських чи релігійних. Розуміючи, що типічні верхівці зображують Й.Ф. Рутерфорда, А.Г. МакМіллана та В.Е. Ван Амбурга як оборонців нібито легальних, а насправді нелегальних доктрин, описаних вище. Здається, що вислів «верхівці Ізраїлю» вказує на визнання й дискусію, здивування і жаль по відношенню до цих братів. З одного боку приятелі напевне були здивовані й засмучені пробами, в яких були задіяні, але тривали в дискусіях і визнавали за вождів тих, кого на їхню думку потрібно наслідувати, оскільки вони контролюють «канал», як один шановний брат та сестра освідчились: «Ми мусимо стояти при „теперішньому управлінні“, бовони мають майно». В цих фактах ми знаходимо ясний антитип окрику Єлисея: «та верхівці його». І знову антитип є ясно підтриманий фактами.

(63) Третя частина дій Єлисея (2 Цар. 2:12) виражена у вислові: «Та вже не побачив [визнав] його». Застосоване слово *raax* в 10 й 12 віршах означає визнання, симпатію та співпрацю. Ми вже показали, що «той Раб» вияснив значення 10 віршу, а 12 вірш містить те ж саме значення. Цей уривок подає, що Єлисей знав про присутність Іллі після його досвідчення з вихром, що буде показано пізніше, і, здається, також насуває на думку, що Єлисей більше не підпорядковувався Іллі так, як перед тим, а згідно з бажанням не бути залежним від Іллі він, правдоподібно, сказав пророчим синам, щоб не шукали Іллю, побоюючись його повернення (2 Цар. 2:15–18). В цьому стані ума Єлисей, безсумнівно, думав, що Бог вже не хотів відлученого Іллі, але його, щоб був пророком для Ізраїлю. Єлисей напевно припускав, що для добра всіх, які цікавились ним, було б краще, щоб він не мав ніяких контактів з Іллею, присутність якого мала б шкідливий вплив на його послугу по причині необ'єктивності людей до одного чи другого пророка. З цього ми бачимо, чому він не мав визнавати Іллю, як раніше.

(64) Як в антитипі об'явилась неприязнь після обманів «Возу Ізраїльського та верхівців його»? Подивімося на антитип і переконаємося, що це виконалося так, як було показано вище. Зірвання приязні членами Товариства з так званою «опозицією» було вчинене перш за все В.Е. Ван Амбургом 31 липня 1917 р. на засіданні Товариства Народної Кафедри («People's Pulpit Association»), коли він не хотів подати авторові руки. На конвенції в Бостоні 5 серпня А.Г. МакМіллан та інші відмовилися подати руку відлученим братам під час *гостини любові*. Трохи пізніше під впливом виголошеної Ван Амбургом проповіді сестра Сейберт не прийняла поданої руки автора. А.Г. МакМіллан і К.Дж. Вудвурд поставилися до нього так само. Кампанія: «Уникайте тих, які спричинюють розрив серед вас» розійшлася з Бет-Ел назовні і охоплювала збір за збором. Зірвання приязні було настільки значущим, що багато прихильників Товариства думали, що «опозиція» є класом Другої Смерті, навіть не звертаючи на них уваги під час зустрічі на вулиці. В гармонії з кампа-

нією зірвання приязні «теперішнє управління», а також багато пілігримів, старших і т.д. відлучили вірного Іллю від спільноти братів з Товариства. Звичайно антитипічний Єлисей більше не бачив, тобто не визнавав антитипічного Іллю. Отже, ми бачимо, що факти типічно і антитипічно тісно пов'язані. На підставі поданих вище пояснень можна зрозуміти, що критика Ф.Г. МакГі стосовно погляду автора на слово *raax*, — безпідставна.

(65) Четвертою дією Єлисея було роздирання його одержі надвоє. В біблійних символах одержі зображують оздобу наших сердець і думок. «Отож зодягніться, як Божі вибранці, святі та улюблені, у щире милосердя, добротливість, покору, лагідність, довготерпіння» і т.д., «зодягніться в шату покори» (Кол. 3:12, 13; 1 Пет. 5:5 [польськ.]). Інші уривки, які стосуються цієї ж теми, є зрозумілими для дослідників Біблії. Роздирання одержі, здається, зображує вчинення великого насилля в стосунку до якостей, які вони мали, а роздирання їх на дві частини, здається, зображує двоїстий розум, який є характерною рисою Великої Громади (Як. 1:8). Цей поступок Єлисея вказує на антитипічне порушення Правди, Справедливості і Любові Й. Ф. Рутерфордом і його прибічниками в стосунку до т. зв. «опозиції». Стаття Рутерфорда «Пересівання Жнива», суворі і звідничі щодо фактів в своєму змісті, є ілюстрацією цього великого небіблійного поступку. У всьому світі всі, хто вірно стояв на боці розпоряджень «того Раба», були несправедливо, немилосердно трактовані і представлялися у фальшивому світлі тими, котрі здійснювали бойовий клич: «Канал! Канал!» А отже антитипічний Єлисей з великим насиллям роздер свою одержу. І знову ж стверджуємо, що ці факти виразно гармоніюють з типом, який вказує на те, що Бог дав нам ці досвідчення. Одержі також зображують урядові влади, як це показано в одержах краси і слави. З цієї точки зору, в другорядному антитипі, ми розуміємо, що Єлисей, який роздирав свою одержу зверху до низу, вповні виражав свій уряд слуги антитипічному Іллі, який готувався зайняти становище мовного знаряддя до публічності.

(66) П'ятою дією Єлисея було підняття плаща, що спав з Іллі. П'ятеро членів Ради

Дирекції дозволили Й.Ф. Рутерфорду виконувати його наміри і ухилилися від застосування до нього напому, який міг бути єдиним засобом, який би утримав від такої схильності характеру, до часу, і дозволили, щоб влади, зображені в плащі Іллі, випали з-під їхнього контролю, в даному випадку з-під контролю членів класу Іллі, представниками якого вони були у виконванні цих влад. Ці брати, як більшість Ради, були тими, за чиїм посередництвом Церква презентувала виконання контролю над певними важливими частинами плаща, тобто контроль над загальною працею, літературою Правди, агентствами Правди та фінансами, призначеними на розповсюдження Правди. З 1 Цар. 19:15, 16 ми довідуємось, що Господь захотів, щоб Ілля помазав Хазаїла, Єгу та Єлисея. Насправді Ілля помазав тільки останнього, а Єлисея — двох перших; першого — особисто, а другого — за посередництвом представника (2 Цар. 8:7–14; 9:1–10). Це Господнє доручення вказує на те, що Господу більше подобалося б, якби Ілля помазав всіх трьох і це б довело, що Господу більше подобалося б, якби антитипичний Ілля зберіг свій уряд як усне знаряддя до номінального духовного Ізраїлю, доки б не помазав всіх трьох класів, зображених у трьох мужах. Бог, однак, передбачивши, що п'ятеро директорів не стримають авторитарних прагнень Й.Ф. Рутерфорда й не передадуть справи до суду (цей крок радили Ф.Г. МакГі і автор, нагадуючи, що це єдиний спосіб утримати контроль над працею в руках класу Іллі в його представниках, тобто в більшості Ради), пристосував тип і передбачив наслідки випадків в анти типі, знаючи, що Він може так покерувати випадками, щоб вони вийшли на добро обом пророкам. Отже, Бог не змушував Свого доброго уподобання і дозволив, щоб справи, які хоча більше Йому подобалися, не були виконані, як у випадку помазання Хазаїла та Єгу Єлисеєм. Він дозволив, щоб це зробив Єлисей, передбачаючи виконання цього образу приблизно через 2800 років. Таким чином, коли директори не могли протиставити Й. Ф. Рутерфорду достатньою резолюцією і тим більше не подали законного оскарження, щоб змусити його відмовитись від плодів

його узурпації, антитипичний Ілля в представниках Ради (яка була розглядаючим і контролюючим органом, і в зв'язку з прийняттям рішення, яке стосувалось загальної праці, по суті становила більшість), скинув свою владу як Боже мовне знаряддя до номінального Духовного Ізраїлю. Підняття Єлисеєм плаща зображує чинності антитипичного Єлисея у вождях Товариства, як його ж представник, забезпечуючи собі владу мовного знаряддя до номінального Духовного Ізраїлю. Таким чином, спадання плаща з Іллі та схоплення його антитипичним Єлисеєм виповнилося в тяжких досвідченнях серед люду Господнього в 1917 році.

(67) Шостою дією Єлисея, описаною в 2 Цар. 2:12–14, було вдарення Йордану. Той факт, що в даному випадку не йдеться про згортання плаща, як це зробив Ілля, є в гармонії з думкою, що члени антитипичного Єлисея, вдаряючи Йордан, не використали всіх засобів, якими вони володіли, для вдарення, тобто буклетів, проповідей і 4 Тому. Фотодрама майже зовсім не використовувалася. Ті речі, якими можна було вдарити на багато сильніше, взагалі не використовувалися — таким чином Єлисей вдарив Йордан незгорнутим плащем. Як у випадку антитипичного Іллі, так і у випадку антитипичного Єлисея вдарення було здійснене Великою Громадою як *Новими Створіннями*, які, визнаючи один одного, мали певні статті Правди, контроль над провадженою працею (яка виконувалася через її представника Й. Ф. Рутерфорда), частину відповідної Правди, а також тільки частину відповідних галузей справи праці, яка виконувалась, і необхідні фонди. Все це вони вживали для докоряння тих, котрі стверджували, що здійснюють свою владу з уповноваження Божого та їх прихильників; засудили їхні інституції на знищення, а їхніх вождів на усунення від уряду і покарання за злі вчинки, які вони поповнили. Таким чином через вдарення в Християнстві розділилися консерватори і радикали.

(68) Сьомою дією Єлисея в 2 Царів 2:12–14 був перехід через Йордан. З того факту, що в образі не сказано, що Єлисей перейшов по суші, як у випадку обох пророків під час першого вдарення, можна зробити

висновок, що Велика Громада мала зазнати шкоди як Нові Створіння через їхнє вдарення. Звичайно, шкода, яку стягнула на себе Велика Громада як Нові Створіння через фанатизм, безсоромність і зміну, пов'язаними з їхнім вдаренням, доводить, що вони не перейшли антитипічного Йордану по суші і показує, що праця вдарення не мала бути виконана без ушкодження Нового Створіння, оскільки Святе Письмо не говорить, що Єлисей ішов по суші. Повний перехід вказує на те, що його антитип закінчив працю вдарення. Ми розуміємо, що «Великий Рух», в якому був задіяний люд з Товариства від 1 жовтня 1917 р. до 1 травня 1918 р., є анти-типом вдарення Йордану Єлисеєм. Ф.Г. МакГі осуджує автора про навчання, що антитип другого вдарення розпочався 17 липня; тут він також помилково представляє думку автора! Опублікування VII тому також не було вдаренням Йордану, а він нас неправдиво осуджує про навчання цього. Другим вдаренням Йордану є вищеописана праця докоряння й осудження певних класів людом з Товариства протягом семи згаданих місяців, про що автор завжди навчав, — від осені 1917, а не від липня 1917 р. Ф.Г. МакГі правдоподібно змішав частину пояснення М. Стургеона стосовно того, що трапилося 17 липня 1917 р. із розумінням автора стосовно початку вдарення Йордану. Мента Стургеон стверджував, що перше вдарення розпочалося в Бет-Ел, в ідальні 17 липня 1917 р. через чотирьох викинутих директорів, які були членами Ради; Ф.Г. МакГі і автор докоряли Рутерфордові і його прихильникам й протестували проти привласнення ними влади. Автор ніколи не був в стані підтвердити погляду М. Стургеона, який стосувався цього предмету. Ф.Г. МакГі на четвертій сторінці присвячує більш як одну колонку збиванню своїх власних помішаних поглядів, як ніби поглядів автора, і таким чином збиває свої власні помилкові припущення, заявляючи, що автор вчив про початок другого вдарення 17 липня 1917 року, що, однак, не є правдою.

(69) З цього дослідження можна зауважити, що Й.Ф. Рутерфорд і автор погоджуються, що праця, виконана від жовтня 1917 року до травня 1918 року, була вдаренням

Йордану. Однак не погоджуються у визначенні, яке це було вдарення. Й.Ф. Рутерфорд стверджує, що перше, а автор, що друге. Як ми могли б вирішити це питання? Факти незалежно захищають погляд автора, збиваючи погляд Рутерфорда. Оскільки образ вказує на те, що не було перерви в миру, гармонії та спільності між антитипічним Іллею та Єлисеєм перед їх розлученням, а оскільки мир, гармонія, приязнь та співпраця почали псуватися перед 21 червня 1917 р., то тим самим перше вдарення мусило закінчитися ще перед початком розлучення. Обставини, які спричинили початок розлучення, були такі: Й.Ф. Рутерфорд відмовив проханню автора, яке стосувалося його повернення до Англії. Через тиждень після цього він також відмовив скликанню Ради для повторного відкриття англійської справи і її обговорення. Тоді автор виступив з проханням, яке більшість Ради підписала 13 червня, щоб Й.Ф. Рутерфорд скликав засідання Ради для розгляду праці в Англії. В результаті цього в Раді вибухнула буря, досягаючи меж 20 червня. Неприязнь, яка мала малий початок, почала збільшуватися проти автора з боку Й.Ф. Рутерфорда, В.Е. Ван Амбурга, А.Г. МакМіллана, В.Ф. Худгінса, Р.Й. Мартіна та їхніх прихильників. 21 червня було здійснено перший замах, який полягав на впровадженні «возу» між захисниками «теперішнього управління» та «опозицією» в особі автора, відмовляючи останньому в праці в Скинії, а потім відправляючи з Бет-Ел. «Віз» дійшов до 27 червня й почав відокремлювати автора від антитипічного Єлисея. Відомості з цього диспуту почали проникати до родини в Бет-Ел, збільшуючи дисгармонію. Отже, ми бачимо, що розділення, яке почалося 27 червня, було кроком, яким зривав мир між Іллею та Єлисеєм. Розділення продовжувалося і розповсюджувалося по цілому світу перед початком «Великого Руху» в жовтні 1917 року. В результаті «Великий Рух», який мав тоді свій початок, настав через три місяці з моменту, який був початком розлучення і становив друге вдарення Йордану. Перше мусило бути виконане за якийсь час перед початком розділення цих двох класів. Таким чином, факти доводять, що «Великий Рух» був другим вдаренням

Йордану, ревно виконуваним більшістю посвяченого люду Господнього, як це виразив «той Раб», доказуючи, що Велика Громада мала становити більшість в Церкві. По цій причині друге вдарення Йордану відбулося в більшому масштабі, ніж перше; однак перше з кожної точки погляду було важливішим. Наступні аргументи, здається, вказують на те, що прихильники Товариства є антитипічним Єлисеєм. Як в типі після розділення плащ був у Єлисея, так і в антитипі після розділення Єлисей мав плащ. Факти, здається, вказують на те, що започатковане 27 червня 1917 року розділення набуло в жовтні подальшого розвитку. З тих пір наступними роками прихильники Товариства як антитипічний Єлисей — члени Великої Громади та Молодих Гідних — мали плащ.

(70) В 2 Цар. 2:12–14 питання, поставлене під час вдарення вод Єлисеєм: «Де Господь, Бог Іллі?», повинно бути перекладене так: «Де Єгова? Він також Бог Іллі». Порівняй American Revised Version (Американська Переглянута Версія) і виноски. Ми віримо, що цей вислів вказує на те, що Єлисей знаходився під якимсь обманом, під впливом якого мав терпіти під час свого вдарення. Пригадаймо собі як приятелі Товариства стверджували, що Єгова стоїть на їхньому боці як антитипічного Іллі. Великий успіх, який вини переживають, як вони стверджували, походить від Бога і згідно з Його волею становить «Його єдину власність». Звичаям слабких релігійних теоретиків є приписування своїх успіхів Богові, як доказу ласки в Нього. Під час вдарення брати з Товариства неодноразово гордились цим перед «опозицією», доказуючи, що Бог є на їхньому боці і обходиться з ними як з Іллею, оскільки вони є предметом Його особливих ласк. Замість того, щоб довести, що вони є антитипічним Іллею, вони виконали позаобраз питання Єлисея: «Де Єгова? [на чьому боці Він стоїть?] Він є також Богом Іллі». Він (Бог) сприяє нам, а це вказує на те, що ми є антитипічним Іллею і Він стоїть на нашому боці, як антитипічного Іллі. Однак, той факт, що вони самі питали й самі собі відповідали, є ще одним доказом того, що вони є антитипічним Єлисеєм. Питаючи та відповідаючи собі, діяли під впливом обману,

що вони є антитипічним Іллею. Який мудрий наш Бог! «О, глибино багатства, і премудрости, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і недосліджені дороги Його!» (Рим. 11:33).

(71) Ми не повинні розуміти, що всі, хто залишився в Товаристві, є членами Великої Громади, а всі, хто залишив приятелів Товариства, будуть остаточно членами Малого Стада. Ми, скоріше, повинні зрозуміти, що маємо тут тільки загальний образ люду Божого, який вказує на те, яким чином уряд мовного знаряддя був перенесений від одного класу до іншого без виявлення осіб та їхньої приналежності до одного чи до іншого класу. Тільки ті є з класу Єлисея, котрі сердечно співпрацювали у виконванні семи згаданих дій, які є антитипом дій Єлисея в образі, тоді як тільки ті з відлучених братів, хто проявляв вірність у виконванні від серця Божої волі, є членами класу Іллі. Автор впевнений що багато з «вибраних» перебувають до цих пір на боці Товариства. Заблудившись по причині незвичайних обставин, пов'язаних з розділенням, своїми серцями, а в багатьох випадках і вустами, не підтримували «теперішнього управління». Є також докази того, що багато з так званої «опозиції» не мають духа Іллі. Ми також не думаємо, що ті, котрі виконали тільки деякі з семи дій Єлисея, є членами класу Єлисея. Здається, що тільки такі, які сердечно виконали усі сім антитипічних дій з 2 Цар. 2:12–14, показані в закінченому образі. Ми маємо надію, що Господь у властивому часі відкриє очі всіх «вибраних», які, однак заблудилися і продовжили свою співпрацю з Товариством і зробить успішним їх звільнення. Ми віримо, що правдива відповідь на питання: «Чи я виконав сердечно сім дій Єлисея в зв'язку з його відлученням від Іллі?» буде вирішальною в справі кожного. Настільки, наскільки це стосується вождів, які по такій чи іншій причині діяли як агенти, сіючи обмани, через що приятелі Товариства були впроваджені в блуд стосовно ситуації, ми побоюємося, що кожен з них втратив свою корону. Автор вірить, що надійшов час Господній, щоб брати за і проти Товариства були ознайомлені зі справжнім станом речей. Тому прямо, але з любов'ю, він намагається

показати те, що йому та іншим здається правильним в зв'язку з цією ситуацією. Нехай Господь благословить кожного, хто житиметься цією поживою!

ІЛЛЯ І ЄЛИСЕЙ СВЯЩЕНИКИ І ЛЕВИТИ

(72) Деякі з наших дорогих братів могли б зажадати від нас гармонізування думки, яка згідно з нашим розумінням доводить, що розлучення антитипічного Іллі та Єлисея вже відбулося, а розлучення Малого Стада і Великої Громади ще не виконалося. Ми відповідаємо: В Біблії то саме діло є показане в різних образах і видах: напр. Рахав є типом на Велику Громаду з однієї точки зору, Лот — з другої, Ілій — з третьої, Авігу — з четвертої, нерозумні діви — з п'ятої, Ямврій — з шостої, Єлисей — з сьомої і т.д. Див РТ, 1 вол., 174 стор., ост. абз. [англ]. Якщо ми збережемо цю засаду в розумі, то ці два погляди будуть для нас ясними. Розлучення Іллі та Єлисея *не зображує* розлучення Малого Стада і Великої Громади з усіх точок погляду і тому не зображує розлучення всіх осіб з обох класів. Ілля представляє скоріше Мале Стадо як клас в його уряді Божого мовного знаряддя до номінального духовного Ізраїлю, а Єлисей, коли виступає разом з Іллею, представляє Велику Громаду як не об'явлений клас, який розвивався, і після розділення мав бути дійсним наступником в уряді Божого мовного знаряддя по відношенню до номінального духовного Ізраїлю. Тому сподіваймося антитипу їх розлучення, який показуватиме не те, як поведеться кожна особа в процесі розлучення, але те, яким чином Велика Громада як клас отримає плац, тобто владу Божого мовного знаряддя до номінального духовного Ізраїлю в зв'язку з розлученням цих класів як таких. Якщо це відноситься до класів як таких, а не всіх осіб обох класів в вищезгаданому уряді, то не сподіваймося свідоцтва стосовно кожного члена Малого Стада, відлученого від окремих осіб Великої Громади під час виконуваного антитипічного розділення Іллі та Єлисея. Чого ми повинні сподіватися і що ми бачили в антитипі, є наступне: (1) Мале Стадо як *таке* втратило контроль над публічною працею; (2) Велика Громада як *така* отримала цей контроль; (3) розлучення цих двох класів; (4) індивідуальне розлучення

багатьох осіб з цих двох класів; (5) засудження поступування вождів Великої Громади багатьма членами Малого Стада, які ще не є відлученими від вождів Товариства в їхній праці *внутрішнього* розділення; (6) заблудження багатьох з Малого Стада після того, як вони перед тим зрозуміли умови й події виявлені їм на підставі Біблії; а також (7) остаточне і завершальне класове виконання всіх деталей типу. *Ми бачили всі ці деталі.* Тому ми також розуміємо, що антитип розділення Іллі та Єлисея виконався, хоча ще не повністю у всіх особах.

(73) В інших образах Господь показує нам розлучення між Малим Стадом та Великою Громадою з різних точок погляду. Виведення Козла Азазеля Первосвященником світу є одним, а посвячення Левитів (Чис. 8:5–26), а також загальні дані, які стосуються їх самих та їхньої праці, є наступним прикладом (Чис. 3:4; 7:1–9). В першому випадку Первосвященик світу відкидає помилкові науки, доктрини і практики класу, представленого в Козлу Азазеля — а через відкидання змушує його до послуху і віддає в руки вибраного на це чоловіка. Тільки ті, які вірно тривали в цій праці і брали в ній участь не тимчасово, але аж до кінця, становлять членів первосвященника Світу. Всі, хто відмовилися від праці в цьому напрямку перед її закінченням, не знаходяться в закінченому образі. Антитип Первосвященника Світу, який виводить Козла Азазеля, ще цілком не виконався, але досі триває процес цієї діяльності, розпочатої на початку листопада 1916 р. у Великій Британії. Деякі члени Первосвященника Світу ще не прийняли участі в праці виведення Козла Азазеля (живого). Остаточно всі вони займуться цією працею, яка триватиме аж до її закінчення. Образ Левитів дає нам більш детальні дані, які стосуються антитипу, хоча не осіб, який також перебуває тепер в процесі виконання, ще не закінчився. Коли він буде завершений, кожен окремий Левит буде на своєму властивому місці і як такий буде розпізнаваний. По цій причині ми не можемо тепер стверджувати в кожному індивідуальному випадку, хто є антитипічним Левитом. Однак, кожне Нове Створіння, яке є революціоністом або ревним оборонцем револю-

ціоністів, є Левитом, натомість Священики, як вірні вибрані, ніколи не шанували, а ні не цілували Ваала (1 Цар. 19:18; Рим. 11:4).

СУД, ДОЗВОЛЕНИЙ ПІСЛЯ ЧАСУ

(74) Дехто виражається, що автор судив, коли висловлював свої припущення, що вожді Товариства і всі Нові Створіння, які з ними ревно співпрацюють в праці розділення, починаючи з 27 червня 1917 р., є членами Великої Громади! Ті, хто має такі застереження, опирають свій погляд на 1 Кор. 4:5. Ми сердечно погоджуємося з наукою цього тексту і повинні слухати його напomini. Хто тільки судить *перед тим*, як Господь об'явить свій суд, не зважає на Господній наказ і є відповідальним за такі здогади. Цей текст, однак, не забороняє, але *наказує оголосити Господній суд після* освітлення Ним того, що заховане в темряві, і об'явлення задумів серцець (1 Кор. 4:5). Вірне Боже дитя буде очікувати аж до об'явлення Господнього суду, тоді вірний Божий слуга може об'явити його. Не забуваймо, що суд починається в *Парусії*, тобто Другій Присутності Господа, з дому Божого (1 Пет. 4:17, 18). Господь через об'явлення задумів серцець і освічення того, що заховане в темряві, з одного боку об'явить тих, хто по-справжньому пожертвував себе і зберігає духа посвячення, а з іншого й тих, що втратили цього духа, показуючи тим самим клас Другої Смерті. Колишні вожді серед люду в Правді, котрі відкидали Викуп та їх уділ в жертві за гріх, котрі в гармонії з вищесказаним були об'явлені як члени Другої Смерті. «Той Раб» неодноразово згадував їх поіменно, зазначаючи, що вони є членами класу Другої Смерті. Тим самим він не виконував забороненого суду, але вказував на об'явлений Божий суд. Подібно під час (*Парусії*) Другої Присутності Господа він об'явив різницю між номінальною і правдивою Церквою. Оголошення, що номінальна Церква і всі її агенти перестали займати становище Божих мовних знарядь, не було забороненим судом. Оголошення Божого суду під час вдарення Йордану на підставі Псалму 149:5–9 не було забороненим судом.

(75) Приблизно від часу смерті «того Раба» ми живемо в період Епіфанії Другого Приходу. Як під час Парусії Господь об'являв безбожних — клас Другої Смерті — на

підставі 1 Пет. 4:18; Пс. 1:1, так і тепер об'являє в цих віршах грішників — Велику Громаду. Перед їх об'явленням було б гріхом вказувати на когось як на члена Великої Громади і в гармонії з цим наш Пастор вірно перестерігав принцип, щоб не судити, *доки не наступить об'явлення*. Їх об'явлення стало виконаним фактом. Отже, потрібно уберегти Мале Стадо від вождів, які стали об'явлені як члени Великої Громади. Тепер ми живемо в часі, про який «той Раб» говорив в Z 1916, 264 стор., 1 кол., 1 абз: «Потім [після розлучення і перед вихром] клас Іллі, клас Малого Стада, буде ясно об'явлений, відлучений і відрізнятиметься від Великої Громади». Видавничий Комітет Пасторського Біблійного Інституту в пробному номері «The Bible Standard» і в 1 номері «The Herald of the Kingdom» подав дуже властиву думку, що ми живемо в час Епіфанії Другого Приходу Христа. Цю думку важко гармонізувати з іншою, поданою ними, що не поступило жодного світла після перемини «того Раба». Тим часом ми живемо в період ясно-го світіння, яке вказує на те, що Правда повинна світити щораз ясніше і ясніше.

(76) Згідно з вищесказаним Епіфанія (ясне світіння) — це період, під час якого об'являється Велика Громада як відлучена й окрема від Малого Стада (1 Кор. 3:11–15). Господь розпочав своє діло Епіфанії найперше висвітленням опозиційних амбіцій деяких братів того самого дня, тобто 16 жовтня 1916 р., так в Англії, як і в Америці, в обох домах Бет-Ел, об'являючи їх пізніше, через чотири місяці, в біблійному висвітленні. Висловлювання про вождів Товариства, які в світлі Епіфанії показують, що є членами Великої Громади, як про таких, не є забороненим судом. Неоголошення такої ситуації було б такою ж шкодою, (тим більше, якщо Господь вже об'явив Свій суд) як і її оголошення перед об'явленням суду Господнього. Люд Божий зазнав би багато шкоди, якби було затримано таке оголошення, як це робить Пасторський Біблійний Інститут та його оборонці, не дивлячись на те, що Господь Свій суд вже об'явив. Тому це не лише дозволено в теперішніх умовах, але навіть є обов'язком для безпеки Малого Стада судити не *перед*, але *після* часу.

(77) Вище був поданий певний факт, хоча не підтриманий доказом, який, однак, вказує на гармонію зі Святим Письмом в інших випадках, що хоча тип Іллі та Єлисея як такий на нього й не вказує, однак анти-тип підтверджує, що є інтермедія (проміжні чинності) між розділенням Іллі та Єлисея і взяттям Іллі у вихрі до неба. Саме в цьому періоді відбувалися в анти-типі події, описані в 2 Цар. 2:12–14. Тому ми бачимо, що анти-типічний Ілля довго перебував на землі після отримання анти-типічним Єлисеєм його плаща. Тепер на підтримку цього ми хочемо представити деяку кількість доказів, щоб ця справа була ясною.

(78) Ми віримо, що факти описаного вище досвідчення підтверджують, що справа стоїть так, а не інакше. Ми довели цілковиту згідність типу з анти-типом по відношенню до семи дій Єлисея, описаних в 2 Цар. 2:12–14, виконаних приятелями Товариства. Мале Стадо, як показує досвід, ще не залишило світу у вихрі, якого ще немає. Однак, пам'ятаймо, що всі деталі, які в типі виступають при розділенні обох пророків, так, як і в попереджуючих розділення подіях, мали місце в анти-типі в подіях, описаних вище. Отже в анти-типі є такий період, підтверджений фактами. З цього виникає, і факти описаного досвідчення доказують, що між розлученням анти-типічного Іллі та Єлисея і залишенням землі першим пройшов якийсь час, в якому виконуються деталі служби анти-типічного Єлисея.

(79) Пс. 46:1–4 показує, що Мале Стадо буде на землі під час революції (1 Цар. 19:11, 12). Перебуваючи ж в тілі, воно буде свідком революції, яка знищить символічного змія, звірину та образ звірини. Об. 16:18–20 і 18:19 вказує на те, що революція знищить ці інституції, оскільки Йордан зображує народи, згруповані в цих організаціях і організаціях праці. Тому революція знищить символічний Йордан, а тим самим обидва вдарення мусять попередити революцію: (тут теж можна вставити пояснення) **(1)** бо з того часу не буде Йордану, щоб його можна було вдарити, **(2)** революційні умови не дозволять на вдарення Йордану під час революції і **(3)** вирок про знищення цих інституцій мусить попереджувати їх

знищення. Також по цій причині вдарення анти-типічного Єлисея мусить також попереджувати революцію, тому що він мусить здобути анти-типічний плащ перед революцією. Однак Мале Стадо не залишить світу раніше початку анархії, що видно в отриманні Єлисеєм плаща за якийсь час до залишення землі і сходження Іллі до неба. Отже, ми маємо якийсь період часу між розлученням анти-типічного Іллі та Єлисея і залишенням землі першим, коли виконувалися дії, зображені в службі Єлисея.

(80) Ще інший аргумент показує, що Єлисей матиме плащ перед революцією. Ми довели, що революціоністи знищать змія, звірину та образ звірини. Знищення цих інституцій зображене в знищенні цілої родини Ахава (2 Цар. 9 і 10). Ахав зображує змія — Європу, як автократію. Охозія, його син — Європу окремо, народи, які діють незалежно один від одного. Йорам, здається, зображує змія — Європу як Союз Сил, яка існує приблизно 120 років. Решта Ахавових дітей, здається, зображують всі окремі конституційні уряди, більш-менш пов'язані зі змієм у вищезгаданій фазі. Єзавель зображує звірину і образ звірини (2 Том, 287 стор.; 4 Том, розділ «Битва Армагеддону», Передмова, 1 стор.). Єгу під час революції вибив сім'ю Ахава. Це зображує революціоністів, знищуючих згадану фазу змія, звірини та її образу в такому зв'язку, в якому революціоніст Єгу чинив це в типі. Повертаючись до 2 Цар. 9:1–10 довідуємося, що Єлисей трохи менше як через дванадцять років після отримання плаща помазав Єгу на революціоніста за посередництвом свого представника. В результаті анти-типічний Єлисей мав посісти плащ за якийсь час перед революцією, оскільки він помазує революціоністів, а клас Іллі не має залишити світу раніше, як на початку анархії, то анти-типічний Єлисей посідав плащ задовго перед залишенням світу анти-типічним Іллею. Отже є якийсь період часу в анти-типі між розділенням анти-типічного Іллі і Єлисея та залишенням світу анти-типічним Іллею, в якому виконуються анти-типи дій Єлисея, описані в 2 Книзі Царів.

(81) З Об. 16:17, як доводять Вериянські коментарі, Велика Громада як така розпо-

всюджуватиме післанництво, яке міститься в сьомій чаші (VII том), яке згідно з 18–20 віршами попереджує революцію. Отже, щоб Велика Громада *як така* могла мати відповідну владу до розповсюдження цього післанництва, насувається думка про необхідність розділення цього класу з Малим Стадом і посідання ним плаща. В цьому є ще один доказ, що Велика Громада матиме антитипичний плащ протягом довшого часу перед залишенням Іллею землі, що станеться аж на початку анархії й після революції, яка в свою чергу наступить після вилиття сьомої чаші Великою Громадою *як такою*. В дійсності цей аргумент в світлі досвіду показує, що антитипичний Єлисей посідатиме антитипичного плаща перед і після закінчення світової війни. Цей аргумент доказує про існування періоду часу між розділенням антитипичного Іллі та Єлисея і взяттям антитипичного Іллі до неба, коли мають місце події, зображені в 2 Цар. 2:12–14, які є антитипом дій Єлисея. Автор вірить, що «Довершена Таємниця» є сьомою чашею *в злому стані*. К.Дж. Вудвурд діяв під впливом перебільшеного оцінення місії своєї книжки, тобто VII тому, знаходячи численні згадки про цю книгу в Об'явленні та інших місцях Біблії приблизно під шістдесятма різними визначеннями, як напр. віз і т.д... Автор стверджує, що єдине пряме посилання, яке стосується VII тому, міститься в Об. 16:17 під символом сьомої чаші. Цей том виконав діяльність нещастя по відношенню до Вавилону. Правди цієї книжки звичайно вдарили Йордан, будучи нещастям для Вавилону, і наскільки автор знає, це єдина місія, гідна Божого визнання. Ця праця взагалі непридатна для духовного будівництва Малого Стада, але є одним з обрисів великого обману, який обплутав Велику Громаду. В Об. 16:17 у виразі «сталосся», яке було післанництвом Великої Громади, ми маємо пророцтво, яке доводить, що Велика Громада мала оголосити укомплектування Малого Стада, що також сьомий том зробив. Це оголошення мало свій початок на Великодній Конвенції в Брукліні в 1918 р. через кількох вождів Товариства. Назва книжки «Довершена Таємниця» була так підібрана авторами та їхніми співпрацівниками, щоб відповідала

післанництву «сталосся», тобто закінчилося. Велика Громада згідно з цим текстом першою оголосила, що печатання всіх вибраних було скомплектоване. «Сталосся» запечатання, довершення якого підтвердили приблизно на Господню Вечерю 1918 року. Згідно з поглядом автора їхня дата на два роки запізнилась. Сильне біблійне свідоцтво показує, що всі вибрані були вже попечатані на чолах перед переходом «того Раба» поза заслону і доводить, що це мало місце приблизно на Господню Вечерю 1916 р. Деталі, які стосуються цих доказів, ми вже подали в статтях Теперішньої Правди.

(82) Згідно з Об. 19:1, 2, сполученим з попереднім аргументом, воно надає подальший доказ того, що Велика Громада, будучи відлученою та окремою від Малого Стада, буде почута Малим Стадом, яке перебуває ще в тілі, і з плащем буде оголошувати — нещастя. Вислів «великий натовп», перекладений в Об. 19:1, є тим самим, який в 6 вірші і в Об. 7:9 перекладений на «великий натовп». Підсумок післанництва «Великого Руху» міститься в цих двох віршах. Післанництво тут подане як таке і так подане, що показує VII том як сьому чашу. Оборонці Товариства усно, за посередництвом VII тому, «Занепаду Вавилону» та «Новин Царства» напевно видали післанництво, описане в цих двох віршах. Третій вірш в повторенні погрози, спрямованої проти Вавилону, вказує на те, що мала бути перерва у виливанні нещастя, словами: «І *вдруге* сказали вони: Алілуя! І з неї дим виступає на вічні віки!» Тепер ми живемо після згаданої паузи і після того, як прихильники Товариства вже *вдруге* кликали: «Алілуя! І з неї дим виступає на вічні віки!». [Коли уряд припинив переслідування і дозволив продавати VII том, пауза закінчилася і тоді прихильники Товариства почали виконувати слова Об. 19:3, так як про це було предвіщено, на підставі цього тексту, в грудні 1918 року, коли ця стаття була опублікована вперше, і знову в травні 1919 року].

(83) Ф.Г. МакГі критикує автора за те, що він користується цим п'ятим аргументом, який стверджує, що деякі речі, почуті Іваном в Об'явленні, виконуються набагато пізніше після залишення землі Малим

Стадом. Нашою відповіддю на це є доведення, що в деяких випадках речі, які *бачив* Іван, мали виконатися після залишення землі класом Івана. Як ми добре побачимо, його закид не відповідає *цим віршам*, які доказують, що клас Івана *в тілі* буде *чутти*, як Велика Громада буде оголошувати своє післанництво, оскільки ці два вірші не відносяться до виконаних подій, які сталися після залишення Церквою тіла. Наступні зауваження, як ми сподіваємось, вияснять цей предмет. Всі ми знаємо, що поступовання Івана в Об'явленні зображує поступовання Церкви в період виконання речей, символізованих в діях Івана. Пам'ятаймо, що все, що чув і бачив Іван, що є описане в Об'явленні, *він бачив і чув на острові Патмос*. Слово *Патмос* означає: *терпіння, смертність* і вжите для того, щоб символізувати терпіння та смертні умови Церкви в тілі. З цього виникає, що антитипічний Іван *в тілі*, на символічному острові Патмос, буде виконувати всі речі, символізовані діями Апостола під час видіння на буквальному острові Патмос. Деякі речі, які бачив Іван, які мали місце, *коли він ще був в тілі*, антитипічний Іван побачить в смертному та терплячому стані на символічному острові Патмос *очима тіла*, як розуміння. Деякі з тих речей, які бачив Іван, *ще будучи в тілі*, зображують речі, які виконуються *після* того, як антитипічний Іван залишить тіло, і які він бачив *тільки очима віри*, перебуваючи в тілі на символічному острові Патмос. В Об'явленні 6 і 7 події, які він бачив, зображують події, бачені під час перебування в тілі очима тіла та розуміння. Іншими словами, все в цій книзі бачив антитипічний Іван під час перебування в тілі, незалежно від того, чи виконалися вони тоді, як він був в тілі чи ні. Якщо це виконується після того, як він залишив тіло,

то він бачить його в тілі тільки очима розуміння, а якщо виконується тоді, коли він є в тілі, то він бачить їх і фізичними, і розумовими очима. Однак, коли сказано, що він *чув* це чи те, то це завжди відноситься до речей, які мали місце під час слухання. Зауважмо, що текст не говорить: Іван *бачив*, але Іван *чув* післанництво Великої Громади. Це збиває закиди Ф.Г. МакГі. Додатково відповідаємо, що те, що Іван чув те чи інше, означає, що воно відноситься до речей, які мали виявитися по причині освідчення і праці Великої Громади, поданої в Об. 16:17, яка попереджає революцію, предвіщену в 18–20 віршах, і ця праця частково описана в Об. 19:1, 2. На основі цього приходимо до висновку, що ця праця має місце перед революцією, перед залишенням Церквою тіла, яке станеться на початку анархії. По цій причині *фізичними та розумовими вухами* клас Івана чує післанництво Великої Громади (Об. 19:1, 2), *оскільки ще знаходиться в тілі*.

ТР '62, № 200, стор. 16-19
ТР '61, № 204, стор. 103-110

(Докінчення в наступному номері)

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

Редактор:

Bernard Hedman,
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:
Piotr Woźnicki

Адреса для переписки:

79071 м. Львів
3-Скнилівський провулок 9